

Arrest

nr. 318 952 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Colombia, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 19 december 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans

aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees gedood te worden door dissidenten van de FARC. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen bevestigd in het arrest nr. 269 628 van 11 maart 2022.

In het kader van haar huidig verzoek blijft verzoekster vasthouden aan haar eerder aangehaalde vluchtmotieven. Zij verklaart hierbij dat haar moeder, die werkzaam is voor Handicap International (een organisatie die actief is in ontmijning), op 14 juni 2023 werd ontvoerd door de groep Segunda Marquetalia omwille van verzoeksters voormalige werk voor de Colombiaanse overheid en het feit dat men haar ervan beschuldigde een informant van de regering te zijn.

Ter staving van haar huidig verzoek legt verzoekster de volgende documenten voor: haar Colombiaanse paspoort, haar geboorteakte, drie nieuwsberichten over de ontvoering van haar moeder, een overschrijvingsbewijs van 200.000 peso, documenten met betrekking tot haar studie criminalistiek, alsook een attest van tewerkstelling als lijkschouwer bij Funeraria Santa Cruz.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Verder is er geen enkel bewijs voorhanden dat de groepering die haar moeder ontvoerde dit effectief deed omwille van verzoekster, werden er tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen haar verklaringen over deze gebeurtenissen, is haar moeder nog steeds voor dezelfde organisatie aan de slag en hebben zij noch haar broer na haar vrijlating nog problemen gekend terwijl slechts een gedeelte van het losgeld betaald werd. De door verzoekster bijgebrachte stukken worden voorts inhoudelijk onderzocht waarbij de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat deze stukken wegens hun inhoud de eerder gedane beoordeling omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven niet kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Zij komt in wezen niet verder dan het volharden in haar asielmotieven zonder verder enig concreet verweer te voeren, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet voormelde motieven van de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt. Het betoog in voorliggend verzoekschrift waarbij zij wijst op het profiel van haar moeder als lid van Handicap International en stelt dat haar moeder ontvoerd werd omwille van haar werk voor deze organisatie, bevestigt integendeel dat deze ontvoering niets te maken heeft met verzoeksters eigen persoon of eigen verklaarde problemen in Colombia.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan haar vrees gedood te worden door dissidenten van de FARC.

6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing onderzoekt de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Colombia aan de hand van het rapport van het UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 20 november 2023 en de EUAA “Colombia Country Focus” van december 2022.

Er wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster verwijst, ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu dan ook niet. Verzoeksters betoog dienaangaande is derhalve niet dienend.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst heeft verzoekster op 17 oktober 2024 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij zij via consulteerbare weblinks verwijst naar actuele landeninformatie betreffende de veiligheidssituatie in het departement Meta in Colombia, met name:

- OCHA rapport *“Colombia: Briefing Departamental Meta”*, dat de referentieperiode beslaat van januari tot december 2023;
- International Committee of the Red Cross (hierna: ICRC), *“The human cost of armed conflicts in Colombia”*, 3 april 2024;
- United Nations Verification Mission in Colombia, *“Report of the Secretary-General”*, 26 september 2024.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 18 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster is het niet eens met de in deze beschikking vervatte beoordeling inzake artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 en de stelling dat het departement Meta waarvan zij afkomstig is niet zou behoren tot de regio's waar een binnenlands gewapend conflict heerst. Zij stelt dat de beoordeling in de beschikking niet overeenstemt met de bronnen die verweerder bijbrengt en met de bronnen die zij zelf aanhaalt in haar aanvullende nota, die zij verder toelicht en wenst te benadrukken. Het is niet omdat het departement Meta niet zou behoren tot de zwaarst getroffen regio's in Colombia, dat er aldaar geen geweld zou voorkomen. Zo maakt EUAA in zijn rapportering meermaals melding van gevechten door (voormalige) FARC-groepen, die bepaalde regio's domineren, al dan niet in co-existentie met andere gewapende groeperingen. Hierbij worden ook kinderen gedwongen gerekruteerd door de gewapende groeperingen. EUAA maakt gewag van humanitaire noden in 19 Colombiaanse departementen en Meta behoort daartoe. Verder stelt verzoekster dat de UNHCR Guidelines het departement Meta aanmerken als een conflictzone die wordt gedomineerd door (voormalige) FARC-rebellen. Verzoekster stelt dat ook de overige bronnen die zij aanhaalt in haar aanvullende nota (o.m. ICRC en OCHA) toelaten te besluiten dat de stelling dat er geen gewapend conflict heerst in het departement Meta incorrect is. Actueel zijn er in Colombia acht verschillende gewapende conflicten te onderscheiden en dit heeft uiteraard gevolgen voor de humanitaire situatie. Bijgevolg is de stelling dat artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 geen toepassing zou vinden zonder meer foutief. De heersende conflicten hebben gevolgen voor de burgerbevolking en mensenrechtenverdedigers lopen hierbij een verhoogd risico op willekeurig geweld, ook al bereikt dit willekeurig geweld niet hetzelfde niveau als in bvb. Gaza of Soedan. Verzoekster besluit dat dit alles nader moet worden onderzocht, aangezien het gaat om nieuwe elementen die de kans op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in haren hoofde aanzienlijk vergroten. Gevraagd welke persoonlijke omstandigheden zijn meent te kunnen doen gelden, wijst verzoekster erop dat zij deze heeft toegelicht in haar verzoekschrift. Zij is een alleenstaande vrouw die in die hoedanigheid een verhoogd risico loopt op seksueel geweld. Haar moeder was in Colombia actief in een ontminningscampagne en werd ontvoerd door FARC-dissidenten; thans zit zij er in “een beveiligd programma”. Verzoekster is dus de dochter van iemand die is gekend voor haar deelname aan acties tegen geweld; al haar familieleden worden in Colombia gevisieerd.”

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 juli 2024.

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu wordt vooreerst, gelet op de actuele beschikbare landeninformatie ter beschikking gesteld van de Raad, niet betwist dat er zich in Colombia binnenlandse gewapende conflicten afspelen tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten.

In het rapport van het ICRC van 3 april 2024, waarnaar verzoekster verwijst in haar aanvullende nota van 17 oktober 2024, wordt op basis van criteria van internationaal humanitair recht het bestaan van acht gewapende conflicten in Colombia vastgesteld. Vervolgens wordt vermeld tussen welke gewapende groeperingen deze acht gewapende conflicten zich voordoen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het Hof van Justitie reeds eerder heeft gepreciseerd dat het begrip 'binnenlands gewapend conflict' een autonome uitlegging vereist en onafhankelijk van het internationaal humanitair recht moet worden geïnterpreteerd. Bij gebrek aan een definitie ervan in de richtlijn 2004/83/EG (heden: richtlijn 2011/95/EU), worden de betekenis en de draagwijdte ervan volgens vaste rechtspraak van het Hof bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen. Bijgevolg betreft het begrip 'binnenlands gewapend conflict' een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Uit wat voorafgaat blijkt aldus dat, voor het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet dienstig kan worden verwezen naar rapporten van het ICRC waar gewapende conflicten worden geïdentificeerd op grond van de criteria in het internationaal humanitair recht.

Er wordt verder in dit rapport van het ICRC geen uitspraak gedaan over de lokalisatie in Colombia waar deze gewapende conflicten zich voordoen.

De Raad merkt in dit verband dat om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat deze gewapende conflicten zich over het gehele grond-gebied van Colombia uitspreiden, maar wel dat ze zich afspelen op het platteland van een aantal geografische gebieden, in casu een beperkt aantal departementen. Uit het geheel van de landeninformatie waarover de Raad thans beschikt, komt immers duidelijk naar voor dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld dat de gewapende conflicten in Colombia zich concentreren op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Naast gewelddadige incidenten, wordt de situatie in deze departementen vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Dit (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger uit Colombia dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in het departement Meta, waar zij voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven, worden beoordeeld.

Gelet op het geheel van de landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt het departement Meta niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het gegeven dat er in Meta geweld aanwezig is, wordt niet betwist, noch wordt betwist dat dit geweld afkomstig kan zijn van gewapende groeperingen, zoals (opvolgers van) rebellengroeperingen en opvolgers van paramilitaire groeperingen, die zich eveneens met illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten bezighouden. Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat dit geweld kadert in een gewapend conflict, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de gewapende groeperingen die in Meta aanwezig zijn territoriale en sociale controle uitoefenen en gewelddadig optreden tegen de burgerbevolking, maar dit geweld is voornamelijk individueel en doelgericht. Het door verzoekster bij aanvullende nota van 17 oktober 2024 bijgebrachte vertaalde uittreksel van het OCHA-rapport "*Colombia: Briefing Departamental Meta*", dat de referentieperiode beslaat van januari tot december 2023, duidt immers aan dat er in 2023 meldingen waren van selectieve moorden, individuele en collectieve bedreigingen, bloedbaden, afpersing van handelaren en veeboeren, gedwongen verplaatsingen als gevolg van gewapend geweld, mobiliteitsbeperkingen en incidenten in verband met antipersoonsmijnen (APM) en boobytraps (TE) die hebben geleid tot militaire ontminning tijdens operaties. Er wordt ook melding gemaakt van ontvoering, het opleggen van gedragscodes en andere dynamieken van sociale controle.

Het VN-rapport van de United Nations Verification Mission in Colombia van 26 september 2024, gevoegd bij aanvullende nota van 17 oktober 2024, meldt verder dat er "*early warnings*" werden uitgebracht als gevolg van geïdentificeerde veiligheidsrisico's in Meta, maar uit lezing van dit rapport blijkt dat deze "*early warnings*" verband houden met risico's voor voormalige strijders, zoals seksueel en gender-gebaseerd geweld tegen vrouwelijke oud-strijders. Dit knoopt dan weer aan met wat eerder in de beschikking werd gesteld, met name dat er in het departement doelgerichte aanvallen zijn op ex-FARC-strijders die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd.

Er is verder sprake van gemeenrechtelijke criminaliteit in Meta, zoals afpersing, die geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de landeninformatie, ook deze die verzoekster bij aanvullende nota voorlegt, kan echter niet blijken dat er in Meta sprake is van een gewapend conflict in de zin van confrontaties of gevechten tussen reguliere strijdkrachten en gewapende groeperingen of tussen gewapende groeperingen onderling of van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, maar wel dat er sprake is van geïndividualiseerd, doelgericht en selectief geweld door gewapende groeperingen.

Dat er in de EUAA "*Colombia Country Focus*" van 2022 gewag wordt gemaakt van humanitaire noden en rekrutering van kindsoldaten in Meta, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Waar in dit rapport ook melding wordt gemaakt van gevechten tussen gewapende groeperingen in Meta, kan zulks in de meer recente landeninformatie niet meer worden gelezen, zodat de Raad deze informatie bij gebrek aan latere bevestiging niet meer actueel acht. Uit het gegeven dat de UNHCR Guidelines het departement Meta aanmerken als een conflictzone die wordt gedomineerd door (voormalige) FARC-rebellen, kan evenmin blijken dat er zich aldaar een gewapend conflict voordoet zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof.

De data van OCHA tonen ook aan verder aan dat de departementen Cauca, Norte de Santander, Nariño, Chocó, Antioquia en Caquetá het meeste door geweld worden getroffen in de periode van september 2022 tot en met oktober 2023 (COI Focus van 20 november 2023, p. 36, 44). De data weergegeven in het rapport van ICRC dat verzoekster bij aanvullende nota ter kennis brengt, duiden verder op algemene wijze aan dat in 2023 meer gedwongen verplaatsingen plaatsvonden in Meta dan in 2022. De COI Focus van 20 november 2023 bevat echter meer gedetailleerde informatie en licht hierover toe dat begin juli 2023 300 ex-strijders en hun naaste familieleden (99 vrouwen, 214 mannen en 51 kinderen) hun woonplaats, het territoriale gebied van Vista Hermosa (departement Meta), ontvluchtten als gevolg van bedreigingen door FARC-dissidenten (p. 26-27). Het gegeven dat in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders plaatsvinden die resulteren in een hoog aantal moorden en gedwongen verplaatsingen, wordt evenmin betwist. Al deze geweldplegingen worden evenwel op individuele basis en doelgericht gepleegd; ze kaderen dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch is hierbij sprake van willekeurig geweld.

De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie ligt bijgevolg in de lijn van de informatie waarop de Raad zich heeft gebaseerd in voormelde beschikking en toont niet aan dat de informatie waarop de gedane analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

De vaststelling in de beschikking *“Bij gebrek aan een gewapend conflict in Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu dan ook niet. Verzoeksters betoog dienaangaande is derhalve niet dienend”*, blijft derhalve gehandhaafd. Verzoeksters betoog over persoonlijke omstandigheden die het risico op willekeurig geweld kunnen verhogen is derhalve niet dienstig. Daarenboven kan worden opgemerkt dat in Meta ook de aanwezigheid van willekeurig geweld ontbreekt.

Verzoekster brengt voorts geen argumenten aan die concreet ingaan op de vaststelling in voormelde beschikking dat zij er niet in slaagt om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan haar vrees te worden gedood door dissidenten van de FARC omwille van haar voormalige werk voor de Colombiaanse overheid en het feit dat men haar ervan beschuldigde een informant van de regering te zijn.

Door louter nogmaals te wijzen op het profiel van haar moeder, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Zij geeft ter terechtzitting nog aan dat haar moeder thans in *“een beveiligd programma”* zit, maar komt niet verder dan een blote bewering die zij niet weet te onderbouwen aan de hand van enig begin van bewijs. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf zij overigens aan dat haar moeder nog steeds voor dezelfde organisatie aan de slag is en dat zij noch haar broer, die een gedeelte van het gevraagde geld zou hebben overgeschreven, na haar vrijlating nog problemen hebben gekend (NPO, p. 12). Waarom haar moeder nu plots in een beveiligd programma zou zitten, kan niet worden ingezien. In dit opzicht bemerkt de Raad verder dat verzoekster voor het CGVS steeds heeft verklaard dat haar moeder werd ontvoerd omwille van verzoeksters voormalige werk voor de Colombiaanse overheid (NPO, p. 9-10). In het verzoekschrift en ter terechtzitting de rollen omdraaien en a posteriori voorhouden dat zij wordt gevisieerd omwille van de activiteiten van haar moeder, is allerminst ernstig en de Raad neemt dit niet aan. Aan haar bewering dat zij, net als al haar familieleden, in Colombia wordt gevisieerd omdat zij de dochter is van iemand die is gekend voor haar deelname aan acties tegen geweld, kan derhalve niet het minste geloof worden gehecht.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster bij haar huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO